

Керсникова вредност је у сликању малих варошана паланачке интелигенције и племића (грашчака). Као што Јурчић добро познаје сељака и из сеоског живота даје своје најбоље ствари, тако Керсник добро познаје паланчане уских хоризоната које ништа друго не интересује него друштвени живот, новости, жене, и код којих су највећи догађаји избори и љубав; као сликар те средине из које је поникао, Керсник даје највише што може.

Керсник добро познаје и жену. Живо и занимљиво описује женску кокетерију у роману „Цикламен“, којим је захватио један део живота паланачке интелигенције и повукао врло карактеристичну паралелу између друштва и краја где се ова историја догађа: „И околина и положај нашега трга јавно су сведочили да је ту све створено за неизбежну равномерност и лаку површност. Они ниски хумови наоколо са светлозеленим буковјем, на пола распростра раван на све стране, мала мирна водица која окреће неколико воденица и стругара, — све то не проузрокује дубљих утисака. Снежне планине, ох, оне су тамо далеко у позадини, а нема ни језера, тако тајанственога са дубинама прозирним можда по неколико хвати, или тамним и без дна. Је ли чудо онда што сви догађаји у нашој историји теку тако полагаано, равномерно, и што нема бурних призора нити ватрених речи? Језера нема, тајанственога, дубокога језера с тамним дубинама“. И као што у животу тих паланчана никакве дубоке идеје не хватају корена, тако се и у Керсниковом делу не решавају никакви дубоки проблеми, због чега је он и постао тако популаран писац. Код њега нема ни сентименталности, изузимајући роман „На Жерињах“, у почетку његовог рада, ни светскога бола, који је онда био у моди. Слободан и ведар дух, са непосредним погледом у стварност, Керсник је доцније прави реалистичан писац. Он отворено слика не само маловарошку досаду и трагику паланачке интелигенције, него и понемчене бирократе и клерикалне свештенике којима је вера преча од народности, и који су затуцали народ. „Шта да радимо с нашим људством?“ рекао је он. „Код нас господари митра, а кардиналски плашт завија све у тамну ноћ“. Он је био један од првих словеначких писаца који је сатирично приказао лажно родољубље чиновника које он назива „родољубарима“.